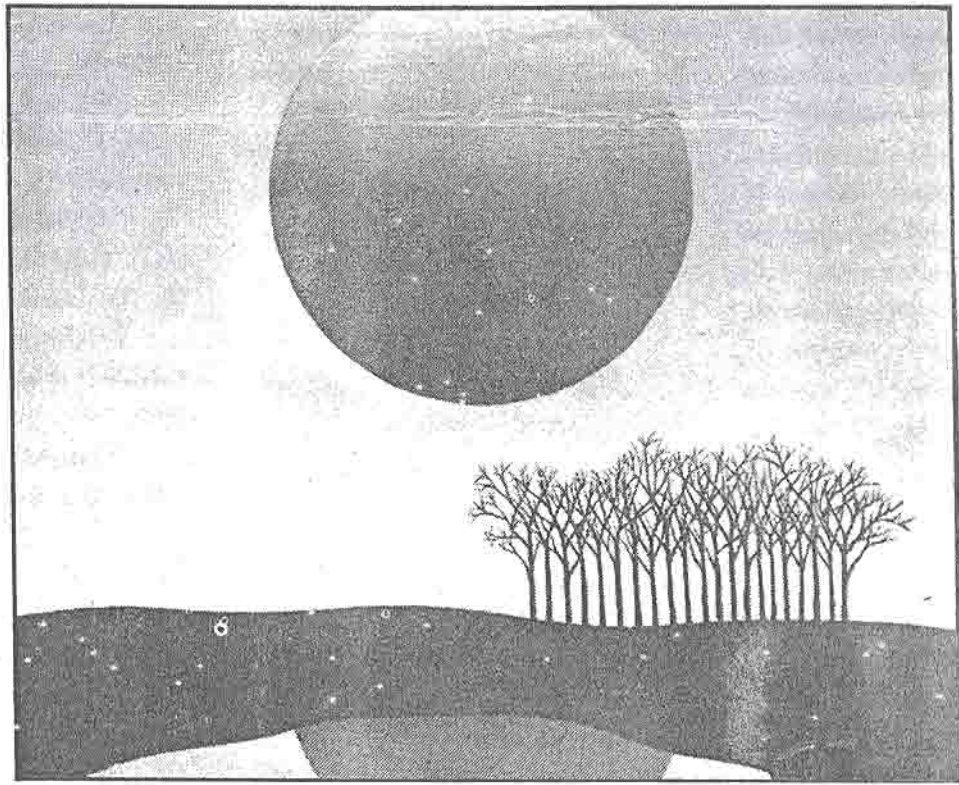

นิคม ราชวา

ป่าช้าของ

หนังสือ ควง

พวกเขาทั้งหมด 11 คน ท่ามกลางหมอกควันที่ลอยตัวแทรกอยู่ที่บริเวณนั้น ทุกคนต่างมีท่าทีเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางฝ่าแสงแดดร้อนระอุ นอกจากเด็กชายตัวเล็ก ๆ ที่กำลังสาละวนอยู่กับการวิ่งตามแพะ แพะนั้นส่งเสียงนุ่มนวลกระตุกเป็นช่วงสั้น ๆ ขณะที่วิ่งวนรอบหลักที่ผูกมันไว้ริมลำธาร ไม่ยอมให้เด็กน้อยเข้าใกล้ โบหูนั่งตั้งชัน เวลากระโดดข้ามกิ่งไม้มีท่าทางปราดเปรียวและสวยงาม ลำตัวมันเป็นสีขาว มีจุดดำแต้มอยู่ที่โบหูและแผ่นหลัง ทั้งท่าทีและเสียงของมันปราศจากการคุกคาม

“รอหิมมัวไปตักข้าวอะไรอยู่นะ” ชายชราผมขาวพูด เขากำลังนั่งอยู่บนรากไทร “ปานนี้มันน่าจะมาถึงแล้ว”

“ก็ลุงผิวบอกให้มันไปตามตำราวจไม่ใช้หรือ” ชายสวมหมวกสีเทาพูด

“ใช่” ลุงผิวตอบ “แต่ไม่ได้บอกให้มันชักข้าวอย่างนี้”

“ติดต่อเจ้านายจะให้เร็วทันใจได้ยังไง” ชายสวมหมวกสีเทาพูด

“แกน่าจะไปเองนะโล้ด” ลุงผิวพูด “ให้เด็กไปมันไม่ค่อยรู้เรื่อง”

“ไม่มีอะไรน่าห่วงหรอก” โล้ดพูด “เดี๋ยวก็คงมาถึง”

ลุงผิวหันไปดูเด็กน้อยที่กำลังวิ่งตามแพะอยู่ริมลำธาร หมอกควันสีเทาหม่นลอยตัวแทรกอยู่ตามลุ่มท่มุ่มไม้และบนผิวน้ำ จนเห็นเป็นภาพพร่ามัว “ฮิว” แก่เรียกหญิงที่ยืนนิ่งอยู่ใกล้กับโล้ด “คอยดูลูกแกหน่อยนะ เดี่ยวมันได้ตักน้ำขายอีกคนหรอก”

ชีวฮิวตัวจากการนั่งเฉย นางหันไปตะโกนเรียกลูกหลายคำ เมื่อเห็นว่าแกไม่ใส่ใจคำเรียก นางจึงเดินเข้าไปจุดแขนให้แกผละออกมาจากแพะ เด็กน้อยดิ้นรนขัดขืน นางจึงอุ้มขึ้นสะเอา

“อย่าคือนะ เจ้าของเขามาแล้วนั่น เห็นไหม” ชิวฮิวพูด แล้วชี่มือไปยังพวกผู้ชายอีกกลุ่มหนึ่งที่กำลังเดินขึ้นมาจากเชิงเขา พวกนั้นแบกกระทะ ฟิน ภาชนะสังกะสี และกล่องบรรจุขวดเหล้า ด้วยอาการร่าเริงกระเอะกระว่า เมื่อถึงหลักผูกแพะก็ต่างทยอยวางของ

ลงกับพื้นริมลำธาร แล้วยกกระทะขึ้นตั้งบนเตาสามเส้าที่ทำด้วยหินก้อนโต ชายโบหน้าเกรียมแดง จมูกจุ่ม ทำทางมีอายุมากกว่าคนอื่น หันมองมายังกลุ่มคนที่ตั้งต้นโทษที่นั่งอยู่เดิม แล้วก้าวไปที่โล้ด

“มักันหลายคนนะ จะไปไหนหรือ” เขาถาม

“ไปบนเขา” โล้ดตอบพลางชี่มือไปยังบน

“จะไปเอาศพไซ้ไหม”

“ใช่ละ”

“มาจากท้ายเหมืองหรือ”

โล้ดผงกหัวตอบรับ “ทำไม่รู้ละ”

“ไต่ขึ้นเขาเล่ากัน” คนแถวนี้เขาพูดเรื่องนี้อยู่

ตั้งหลายวัน มากินน้ำกับพวกเราก่อนซิ”

“ขอบใจละ ผมจะต้องรีบไป”

ชายโบหน้าเกรียมแดง จมูกจุ่ม ก้าวไปที่กองสัมภาระ เปิดกล่องใบหนึ่ง แล้วหยิบเหล้าขาวขึ้นมา

เขาเปิดขวด รินใส่ขันอะลูมิเนียม แล้วยื่นให้โล้ด

“กินให้เลือดมันดีใจหน่อย” เขาพูดเมื่อเห็นโล้ด

สั่นหัวปฏิเสธ แล้วบ้วนปากไปยังหลัง “มันเพิ่งออกมาจากคุก”

โล้ดมองผ่านชายหน้าเกรียมแดงไปที่กองสัมภาระ เห็นเลือดน้ำขมอยู่บนท่อนพินข้างพุ่มสมุย

เขายิ้มตอบแล้วหันกลับมารับขันขมิ้นดื่ม

“ติดคุกหรือ” โล้ดถาม

“ใช่ละ” ชายหน้าเกรียมแดงตอบ

“เรื่องอะไรละ”

“มันซุกแล้ว”

เด็กน้อยส่งเสียงร้อง พยายามจะดิ้นให้หลุดจากอ้อมกอดของแม่ “อยู่เฉย ๆ นะ” ชิวฮิวพูด แต่เด็กน้อยไม่ฟัง แก่แกว่งแขนขาไปมา “แพะ แพะ” แก่

พูดซ้ำซาก และส่งเสียงดังมากขึ้น “จะเอาแพะ” “จะเอาไปทำไหมนะ” ชิวฮิวพูด “แพะมันมีอะไร” “ฉันนำรั้งนักหรือ”

“มันมีแพะ” เด็กน้อยพูด “มีขน มีตา มีหูหนึ่ง และกระโดดได้ แล้ววิ่งได้” แก่ตะกายพยายามจะไล่ตามมันมา

ลงจากอกแม่ “ให้แกลงไปเล่นกับมันเถอะ ไม่เป็นอะไรหรอกว่าเอ

หรือ” ชายโบหน้าเกรียมแดงพูดขณะรับขันคืนจากโล้ดแล้วนำส

โล้ด แล้ววางลงบนขอนไม้ข้างตัว “อะไรเลย” “ชีวฮิวปล่อยลูกลงพื้น แก้วฝ้าโบหน้าซึ่งขึ้นสูง

ชีวฮิวปล่อยลูกลงพื้น แก้วฝ้าโบหน้าซึ่งขึ้นสูง ชิวฮิวจะไรเลย

จนระโบหน้า เข้าไปหาแพะที่กำลังยืนส่งเสียงสั่นรับแพะ

อยู่ข้างหลังผูก “เป็นญาติหรือ” ชายโบหน้าเกรียมแดงยื่นขันชีวฮิว

ถามโล้ด “เป็นญาติของคนที่ยาบนเขาไซ้ไหม” “ใช่”

“เรื่องมันเป็นอย่างไร” “ยังไม่แน่ใจ อาจเป็นการปลิ้นเอาแร่ หรือปลโย

แย่งชิงที่ทำแร่กัน หรือเรื่องเกี่ยวกับเจ้านาย” “ไต่ขึ้นเขาเล่าว่ามี 4 ศพ”

“ใช่ละ” “เป็นญาติคุณทั้งหมดเลยหรือ” “คนหนึ่งเป็นหลานผม” โล้ดตอบ “คนหนึ่ง

เป็นพี่ของชีว คนหนึ่งเป็นลูกของลุงผิว” “แล้วอีกคนละ”

“อีกคนเป็นลุงของร่อหิม” “ร่อหิมที่อยู่ข้างวัดท้ายเหมืองไซ้ไหม คนนี้

ผมรู้จัก เมื่อเดือนก่อนเราไปค้าแร่กับเรือเต้าแก่ศ “รู้” เดียวกันที่น้ำเค็ม นิสัยดีมากนะ เขาไม่ได้มาด้วยหรือ

“มา” โล้ดตอบ “เขาไปบอกตำราวจ กำลังนำออก ตามมา”

คนที่มากับกลุ่มของชายโบหน้าเกรียมแดง ชิวฮิวจาก

กำลังช่วยกันก่อไฟ บางคนไปตักน้ำจากลำธารมา “นี่”

ลงกระทะ บางคนพินกิ่งไม้แห้งมาทำพิน “ไฟใหญ่แล้ว

“ทำไมมาช้านักเล่า” ชายโบหน้าเกรียมแดง “เอ

พูด “ได้ข่าวว่ามีคนไปพบศพตั้งหลายวันมาแล้ว” “ตำรา

“เพิ่งมีคนไปบอกเมื่อเช้านี้” โล้ดตอบ “ใช่” “ไป

ที่ขึ้นไปล่าสัตว์เขาพบศพตั้งแต่ตอนเย็นวันที่ 11” “เรื่องกับอะ

กลัว เลยไม่กล้าบอกใคร เพิ่งจะไปบอกกำนันที่นี่
เมื่อสองวันก่อนนี่เอง กำนันก็ไม่ว่าเป็นศพใคร ต้อง
ถามเขาทั่วทุกคาใจ คนที่ทำเรื่องอยู่ข้างล่างเขา
รู้ว่าใครทำเรื่องอยู่ข้างบน เขาจึงตามไปบอกพวกเราที่
บ้าน

“วันนี้วันที่ 28 แล้ว” คนโบหน้าเกรียมแดง
อ้อยเบา ๆ “นานมากนะ”

แพะ “ลุงผิวซึ่งเดินเข้ามาหิ้งขาคุยกันอยู่ใกล้ ๆ พุด
อะไรขึ้น “ฉันไม่อยากเชื่อเลย เห็นหน้ากันอยู่บ่อย ๆ เจ้า
อ้อยมันมาทำแสบนั่นนั่นแล้ว สิบกว่าวันก็ลงไปบ้าน
มันนี่นี่ แล้วนี่เมื่อวันที่ 11 ตอนเช้า ก่อนขึ้นเขา เจ้า
อ้อยมันมาชวนลูกฉันไปด้วย มันเอาไก่ไปตัว 2 ตัว
ฉันยังพูดล้อมันว่า จะไปตีไก่บนเขาหรือ มันหัวเราะ
จะบอกอะไรมาให้ฉันนะ ไม่ได้เอาไปตีกับใครหรอก คิด
ในใจแล้วน่าจะสงสาร เด็กคนนั้นนะลูกของฉัน ยังไม่เข้าใจ
อะไรเลย”

วันรุ่งขึ้น ชายโบหน้าเกรียมแดงมองดูเด็กน้อยที่วิ่งอยู่
ง่วนอยู่กับแพะ “ไม่น่าเอาแสมมาด้วยเลยนะ ทางมันลำบาก”

“ที่แรกก็จะไม่ให้มาทั้งแม่ทั้งลูก” ลุงผิวพุด
แดงแต่ตัวมันไม่ยอม มันหอบเอาลูกคนนั้นมาด้วย ที่บ้าน
มันไม่มีคนอยู่ ลูกอีกสามคนออกไปรับจ้างตัดยางที่
ป่าดงเขาเลยไม่รู้เรื่องนี้”

“ฝากเด็กไว้ที่ป่าเขาหวินดีกว่า อย่าพาเด็กขึ้น
หรือเปลว” ชายโบหน้าเกรียมแดงพุด “รู้จักบ้านเขา
วันใหม่ อยู่ตรงนี่เอง เลยจากที่นี่ไปหน่อยหนึ่ง ก่อน
ที่เขาถูกข้างหน้านั้นแหละ”

เสียงรถนนที่ตั้งมาจากข้างล่าง แล้วหยุดเงียบ
ตรงชายป่าเชิงเขา

“คนที่นี่ “คงเป็นร่อทิมกับตำรวจ” โสัดเอ่ยขึ้นเบา ๆ
พวกเขาออกันอยู่อีกนานกว่าที่ร่อทิมจะเดินขึ้น
มาสมทบด้วย เข้ามากับตำรวจ 2 คน คนหนึ่งอ้วน
กลมอ้วน อีกคนมีหนวดเรียววงอน เวลาเดินไหล่ห่อ
ม คนนี้คล้ายตุ๊กตาไซลาน

แต่แรกก็ “ร้อนจัง” ตำรวจคนอ้วนพุดทันทีที่มาถึง
ด้วยหรือปากกระดุมเสื้อสีขาว ใช้ฝ่ามือพัดลมไปมาตรง
หน้าอก “มีน้ำกินบ้างไหม” เขาหันมาทางโสดซึ่ง
นั่งเฉยอยู่ชายโบหน้าเกรียมแดงจึงเอื้อมมือไป
กรึมมแต่จับขันจากขอนไม้ข้างตัวยื่นให้

ตำรวจมา “น้ำอะไรนี่” ตำรวจอ้วนพุดเมื่อดื่มเข้าไป
ใหญ่แล้วทำหน้าเหยเก “บาดคอจัง”

เกรียมแดง “เอาอีกนิดสิครับ” ชายหน้าเกรียมแดงพุด
วันมาแล้ว ตำรวจอ้วนยื่นขันคืน

ตอบ “ค “ไม่เอาแล้ว นี่จวนจะถึงแล้วหรือยัง ร้อน
วันที่ 11 นี้กับอะไร แล้วทางก็ขึ้นเหมือนปีนกะได ทำไม

ต้องให้คนอื่นเขามาเดือดร้อนด้วยก็ไม่รู้”

ร่อทิมหันมามองหน้าตำรวจผู้พุด ตั้งแต่ขึ้น
มาถึงเขาเจ็บบริมและโบหน้าอ้วนพุด “เขาคงไม่ได้
ตั้งใจ” เขาพุดเสียงทวน “เขาคงไม่ได้ตั้งใจที่จะขึ้น
มาตายบนนี้ให้คนอื่นเขาเดือดร้อน”

“ไม่ได้ตั้งใจอะไร” ตำรวจอ้วนพุดเสียงดัง
“ไม่ได้ตั้งใจแล้วขึ้นมานบนนี้ทำไม เขาไม่ได้ขึ้นมา
ทำเรื่องหรือ”

“เขาไม่คิดว่าจะถูกเก็บ” ร่อทิมขึ้นเสียง
“หมายความว่าไง”

“เปล่า” ร่อทิมหน้าแดง ก้มหน้ามองพื้น
“จะหาเรื่องกันรี”

“เปล่า” ร่อทิมเสียงสั่น หันหน้าไปทางอื่น
“ผมไม่ได้ว่าใคร ผมไม่ได้ว่าหมู่เลยนะ”

“แล้วเงินแถวใครเก็บ”

“ก็ไม่ได้ว่าใคร ผมไม่ได้ว่าหมู่เป็นคนเก็บนี่”

“กระวังปากให้ดี อย่าโอ้อวดมากนัก พวกแก
ก่อนปัญหาตนเอง ปล้นแร่กันบ้าง แอ่งขิงที่หัวน้ำกัน
บ้าง ทักหลังกันบ้าง แล้วมาโทษคนอื่นให้เขาเดือด
ร้อนไปด้วย”

ลุงผิวที่แรกยืนห่างออกไปทางต้นไทร แกเดิน
เข้ามาใกล้ พยายามพุดจาใกล้เกลี่ย “อย่าถือสา มัน
เลย หมู่ เด็กมันใจร้อน ไม่รู้อะไรเป็นอะไร”

“นิสัยมันไม่ดี” ตำรวจอ้วนพุด “เมื่อเข้านี้ก็
ทีหนึ่งแล้ว นั่งร่ออยู่บนโรงพักหน่อยเดี๋ยวมันก็ไม่
พอใจ จะให้วิ่งจับตามมันมาทันที ทำยังกะมันใหญ่
โตมาจากไหน”

“เออเน เออเน” ตำรวจคนโหดท้อพุดนุ่ม
นวล “เราไปต่อเถอะ ไปทางไหนนะ”

“ทางนี้ครับ ขึ้นไปทางนี้” โสัดพุดพาดซี
ไปบนเขาถูกข้างหน้า

ชีวิตจริงเข้าไปอ้อมลูกที่กำลังเล่นอยู่กับแพะ
แกไม่ยอมให้อ้อม ชีวิตพุด “เดี๋ยวตำรวจจับนะ ไม่
กลัวหรือ ตำรวจอยู่นั้นเห็นไหม”

เด็กน้อยหันมองไปทางตำรวจ “ไม่ใช่” แก
พุด

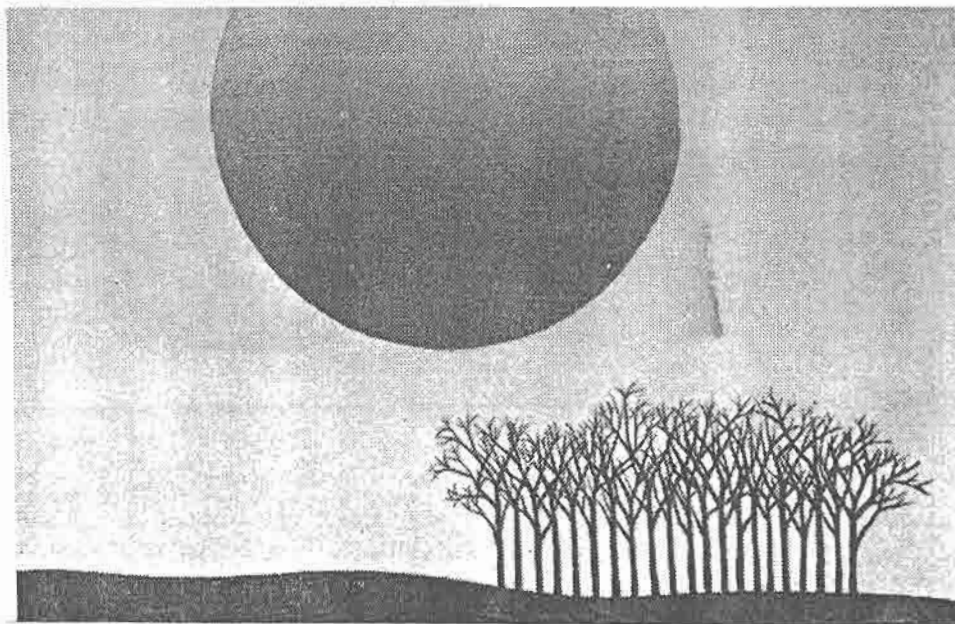
“ตำรวจจริง ๆ” ชีวิต
“ไม่ใช่”

“ทำไมไม่ใช่ล่ะ”

“เขาไม่ใช่ตำรวจ ไม่ใช่แกงตำรวจ
ไม่ใช่หมวกตำรวจ”

ชีวิตอ้อมลูกออกเดินตามคนอื่น ๆ ขึ้นไปบนเนิน
เสียงร้องของแพะค่อย ๆ แผ่วเบาและจางหายไป เมื่อ
ถึงกระท่อมของชายหวิน เด็กน้อยจะไม่ยอมแยกจากแม่
ลุงผิวเข้าไปพุดปลอบ “อยู่กับยายที่นี่แหละ แม่เขาจะ
ขึ้นไปพาพ่อกลับมา” แล้วทุกคนก็เดินผละไปจากกระท
่อม ปลดปล่อยให้เด็กน้อยร้องและเดินไปมาอยู่ในวงแขน
ของชายหวิน ซึ่งพยายามพุดปลอบแกด้วยน้ำเสียงอ่อน
โยนอยู่ที่หน้ากระท่อมนั้น

ทางเดินเป็นดินลูกรังสีแดง เมื่อเหยียบถูกเม็ด
แข็ง ๆ ตรงทางขึ้นมักจะมีกลิ่นโคล พื้นดินบางตอนเป็น
แผ่นหิน มีร่องน้ำฝนเขาจะคดไปคดมา ต้นไม้ใหญ่สอง
ข้างทางร่มครึ้ม ชีวิตเดินอยู่ท้ายขบวนใกล้กับโสด นาง
แหงนมองขึ้นไปยังยอดไม้ที่เห็นลับ ๆ บนยอดเขา แล้ว

หันมาพูดกับไล้ด

"ทำไมมันมัวไปหมดเลย ตาฉันคงเป็นอะไรไปแล้ว มันหว่ามัวไปหมด"

"หมอกควันมันทึบ" ไล้ดพูด "ตาของแกไม่เป็นอะไรหรอก ฉันก็เห็นมันมัวเหมือนกัน"

ทางแคบลงจนต้องเดินเรียงหนึ่ง เสียงเท้าขาลงบนใบไม้แห้งดังชัดเจนจากห้วยขวอนถึงท้ายขวอน ด้านขวาเป็นเชิงผาสูงชัน ด้านซ้ายเป็นหุบเขาเห็นยอดไม้ติดต่อกันเป็นพืดลงไปข้างล่างลึบลัว ด้ดออกไปตรงสี่เทาหม่นไกลขอบฟ้า มีสายธารสะท้อนแสงแดดเป็นประกาย คลื่นเหวี่ยงเข้าไปในสี่เขียวของดงไม้ตรงบริเวณที่แม่น้ำพองงาไหลผ่าน

"ตาฉันมัวจริง ๆ ด้วย" ชิวเอ๋ยขึ้นเหมือนรำพึงกับตัวเอง "มัวไปหมดเลย"

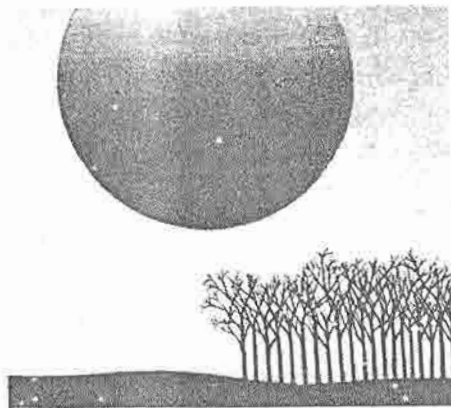
"มันก็เป็นอย่างนี้แหละ" ไล้ดบอก "เป็นธรรมดา ขาฉันเขามันมีหมอกควันมาก ตอนกลางดงจะดีขึ้นกว่านี้"

"เขามันมาเสียไกลเลยนะ" ชิวพูดเสียงเศร้า "เขาไม่น่ามาตายถึงบนนี้เลย"

"แกอย่าเพิ่งคิดให้มากไปเลย" ไล้ดปลอบ "ศพนันอาจเป็นใครก็ไม่รู้ เรายังไม่เห็น อาจไม่ใช่เขาก็ได้"

"ฉันก็หวังอย่างนั้น ฉันอยากให้เป็นอย่างนั้น" ชิวพูด "ตอนนี้ตาฉันค่อยยังชั่วขึ้นแล้วละ ไม่มีมืดมืดเหมือนเมื่อกี้"

เมื่อหันเขากลับหลังหนึ่ง การเดินทางไปได้ช้าลง พวกเขาต้องฝ่าเข้าไปในดงหญ้าคาที่ขึ้นอยู่หนาทึบ ก้มตัวลงคลานลอดต้นไม้ใหญ่ที่ล้มขวางหน้า ระหว่างโศกหินสองข้าง ชิวกับไล้ดพยายามเร่งฝีเท้าเพื่อให้ทันคนอื่นซึ่งทิ้งห่างออกไปข้างหน้าจนมองไม่เห็นตัว เมื่อข้ามลำธารที่มีน้ำเย็นไปได้สักครู่ เขาทั้งสองก็เข้าไปรวมกลุ่มกับคนอื่น ๆ ที่กำลังยืนตะลึงอยู่โคนต้นไม้ดอกเหลือง

ชิวมองตามสายตาของคนอื่นเข้าไป แล้วค่อย ๆ เป็นหน้ามาข้างหลัง ลำตัวของนางค้อมลง ฝ่ามือทั้งสองบิดอยู่ที่ริมฝีปากไม่ให้เสียงเส็ดตลอดออกมา สิ้นหน้าของนางไร้ชีวิต ไล้ดเดินเข้าไปใกล้จนเห็นภาพข้างหน้าได้ชัดเจน ได้ต้นต้นเบ็ดสูงใหญ่มีแคร่ไม้ไผ่ยกพื้นจากผิวดินขึ้นไปราว ๑ เมตร บนแคร่นั้นมีคนนอนก่ายกันอยู่สองศพ สภาพศพน่าพะงันเปื่อยอยู่เลยจากแคร่ไปทางพุ่มไม้ด้านตะวันตก มีศพอีกศพหนึ่งคุดคูดอยู่บนพื้นดิน นอนเสียชีวิตอ้วนเป่งพองไข้อยู่ทั่วตัว อีกศพหนึ่งอยู่ข้างโศกหินด้านทิศใต้ของแคร่ สภาพศพน่าเปื่อยพอ ๆ กัน

พวกเขาขึ้นเรียบเฉยอยู่ค่อนข้างนาน ไม่รู้จะเริ่มค้นหาอย่างไรดี ในที่สุดต่างคนต่างเดินเข้าไปตรวจดูสภาพศพอย่างใกล้ชิด แต่ละศพไม่ว่าจะยกขึ้นได้โดยไม่มีอวัยวะส่วนหนึ่งส่วนใดหลุดออกมา กลิ่นศพกระจายคลุ้งอยู่ทั่วบริเวณ ที่ได้ค้นไม่ช้าก็แคร่ไม้ไผ่สองตัวยืนนิ่งอยู่ รูปร่างมันพอมโซและเชื่องซึมที่ขามันมีเชือกผูกติดกับต้นไม้ ห่วงออกไปเล็กน้อยมีกระสอบข้างวางอยู่บนเนินก้อนโต ข้าง ๆ นั้นมีหม้อข้าวตั้งอยู่บนเตาสามเส้า มดสีดำโตอยู่เป็นทิวแถว ไล้ดเปิดฝ่ามือออกดู ข้างในมีข้างสุกเต็ม

ธนาคารกรุงไทย จำกัด

บริษัท บัตรานีเจริญเทรดดิ้ง (1972) จำกัด
23 ถนนหนองจิก อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี โทร. 349728, 349736

แม้ทุกศพจะเนาเปื่อยจนจำไม่ได้ว่าเป็นใคร
ที่แขนของศพหนึ่งบนแคร่ ยังมีรอยสักปรากฏให้
ไม่ได้ชัด แขนข้างหนึ่งสักเป็นอักษรว่าพ่อ อีกข้าง
สักว่าแม่ ชิวไม่ได้เอ่ยปากพูดอะไร นางเพียงแต่
ก้มหัวเมื่อลุงฉวีถามว่านั่นสามีของนางใช่ไหม
อีก 3 ศพไม่มีคำหอนอะไรให้จำได้ แต่ทุกคน
ก็รู้ว่า ต้องเป็นลูกของลุงฉวี หลานของโลัด และ
ของร่อหิม เพราะพวกเขาขึ้นมาทำมาด้วยกัน
“จะเอากลับยังไร” โลัดพูดหลังจากเดินวน
รอบอย่างใจลอย
ร่อหิมเหลือวามองไปมา แล้วเดินตรงไปที่
กระสอบข้าวสาร เทข้างสารลงพื้นดิน แล้วหัว
กระสอบเปล่าเข้ามา “เอาใส่กระสอบนี้ไป” เขาพูด
“จะใส่ได้อย่างไร มันเนาและอย่างนั้น” โลัด
“กระสอบใบเดียวไม่พอใส”
“ถ้าไม่เนาและคงเอาไปได้ง่าย” ลุงฉวีพูด
“ฝั่งตรงนี้ตะอะ” ร่อหิมพูด “เอาไปไม่ได้
เนาหมดแล้ว”
“ไม่ได้” ลุงฉวีพูด “ต้องพาเขากลับบ้าน
ไปส่งให้ถึงวัด”
ก่อนที่ใครจะออกความเห็นต่อ โลัดก็ผละออก
หักกิ่งไม้แห้งแล้วหอบไปกองไว้ที่ใต้แคร่ คนอื่น
ก็เข้าใจ ต่างช่วยกันย้ายศพและอวัยวะที่หลุดอยู่
พื้นดินขึ้นไว้บนแคร่จนหมด แล้วจุดไฟที่กองหิน
ใต้แคร่ พวกเขาพลิกศพกลับไปกลับมามากมายจน
ขอบ เสียงน้ำหลืองและตัวหนอนที่หลุดออกจาก
อเปื่อยยุ่ยหล่นลงกองไฟเป็นเสียงเดียวที่ทำลาย
ความเงียบอยู่ในขณะนั้น
พวกเขาอย่างศพจนชิ้นส่วนต่าง ๆ หดแห้งและ
เกรียม หลังจากนั้นจึงดับไฟปล่อยให้มันเย็นตัวลง
ขณะที่โลัดกำลังใช้กิ่งไม้เขี่ยชิ้นส่วนของศพ เขาหยุด
สักและหันมาพูดกับลุงฉวี
“ແ່แล้ว ผมลืมคิดถึงลุงบู”

“จริงซี” ลุงฉวีพูดคล้ายรู้ว่าโลัดกำลังคิดอะไร
“เขานั่นแหละ”
“เราก็ไม่รู้ว่าเป็นใครแล้วด้วยซี”
“จะทำอย่างไรดี จะแยกอย่างไร”
“ถ้าไม่จะต้องแยกด้วยละ” ร่อหิม หลานลุง
บูพูด “ตอนนี้ยังมีอะไรต่างกับอยู่อีกหรือ” เขาหัน
ไปมองหน้าคนโน้นคนนี้ด้วยท่าทางเคร่งเครียด แล้ว
จึงมองลุงฉวีกับโลัดอย่างถมึงทั้งกลางตะโกนเสียง
ดัง “ใครเห็นว่ายังมีอะไรต่างกับบ้างไหม มีไหม มี
ไหม” เขาผลุนผลันออกไปหยิบกระสอบเปล่ากลับ
มา ใช้กิ่งไม้เขี่ยชิ้นส่วนของศพกองรวมกัน แล้วโกย
ใส่เข้าไปในกระสอบ คนอื่นที่ยืนนั่งเฝ้าอยู่ต่างรีบ
รีเข้ามาช่วยถือปากกระสอบ ศพทั้งสี่รวมกันทั้งหมด
แล้วได้ราว ๆ ครึ่งกระสอบ ร่อหิมใช้เอววัลย์ผูกปาก
กระสอบ แล้วยกขึ้นตั้งบนโต๊ะหิน
“ตอนนั้นพวกเขาคงกำลังหุงข้าวอยู่” โลัดพูด
ขณะเหลือวามองไปที่หม้อข้าวที่ตั้งอยู่บนเตาสามแล้ว
“ดูซิ ข้าวเต็มหม้อเลย ยังไม่ทันได้กินสักนิด แล้วไก่อ
นั้นด้วย” เขาเดินไปปลดเชือกออกจากขาไก่ มันค่อย ๆ
เดินอย่างอ่อนแรงเข้าไปในพุ่มไม้ทั้งสองตัว
“ตำรวจไปไหนแล้ว” ลุงฉวีชวนคุยเมื่อเห็น
ทุกคนเงียบเฉย
“โน่น” โลัดบ้วนปากไปทางลำธาร
“เขาย้ายรูปหรือจตะอะไรไว้บ้างไหม”
“ไม่”
พวกเขาเดินตรงไปยังลำธารที่ซึ่งตำรวจกำลัง
ก้มลงร่อนน้ำขึ้นมาล้างหน้าอยู่ ถัดจากตรงนั้นขึ้นไป
มีน้ำตกไหลลงมาจากผาข้างบน ตรงส่วนที่น้ำตกพุ่ง
ลงมานั้นมีลำไม้ไผ่ร่อนรับน้ำต่อมายกลงมายังลำธารข้าง
ล่าง ที่ปลายลำไผ่อีกด้านหนึ่งมีสายยางต่อเข้ากับท่อ
เหล็กสำหรับให้แรงน้ำที่พุ่งออกมาฉีดดินทรายตาม
หลังเขาริมฝั่ง ถัดลงไปมีรางร่อนแร่และแยกแร่ ทุก
อย่างอยู่ในสภาพที่ไม่ได้ใช้งานมาหลายวันแล้ว

โลัดชะโงกเข้าไปในโตรกแล้วหันมากร้อมมือ
เรียกร่อหิม
“ตัวแกพอจะลอดเข้าช่องนั้นได้ไหม มันแคบ
จังเลย”
“เข้าไปทำไมละ” ร่อหิมถาม
“ในนั้นคล้าย ๆ มีถุงอยู่ เห็นไม่ค่อยชัด”
ร่อหิมก้มลงตรวจซอกหิน เฝียงตัวจนราบ แล้ว
ค่อย ๆ ดันตัวเข้าไป สักครู่หนึ่งจึงยื่นถึงบรรจุแร่ดีบุก
ออกมาให้คนที่ร่ออยู่ข้างนอก เขายื่นออกมาทีละถุง
เมื่อถึงถุงที่ 5 ตัวเขาก็ค่อย ๆ ลอดกลับขึ้นมาข้างบน
“หมดแล้วหรือ”
“หมดแล้ว มี 5 ถุงแค่นี้เอง” ร่อหิมพูดขณะ
ลุกขึ้นยืนพลางใช้มือเปิดที่แขนเสื้อและลำตัว
“เขาซ่อนมันทำไมนะ” ลุงฉวีพูด “น่าจะเอา
ไปขายให้หมดเลย”
“หนักจัง” โลัดพูด “ถุงหนึ่งราว 20 โล”
“พวกเขาอดค่าที่ขอกขอนมาถึงนี้เพียงเพื่อ
ทำแ้วให้หอกค่าที่แค่นี้เอง” ลุงฉวีพูดแล้วเดินลงไป
ดื่มน้ำที่ลำธาร ขณะก้มลงจะร่อนน้ำเขาหันมาบอก
กับคนอื่น ๆ “ใครที่หัวน้ำก็ร่อนมากินซะ เสร็จแล้ว
จะได้กลับกันเสียที”
ร่อหิมใช้ไม้ไผ่ลอดเข้ากับห่วงที่มัดปากกระ-
สอบใส่ศพ ทำเป็นคกหมาร่วมกันกับเพื่อนบ้าน
คนหนึ่งที่มาด้วยกัน แล้วเดินนำหน้าออกไปจากที่
ตรงนั้น คนอื่นช่วยกันแบกถุงแร่ใส่ปากตะขอยตาม
กันลงมา ชิวซึ่งเดินตัวเปล่าวิ่งท้ายขบวนคู่กันกับโลัด
“ทำไมมันมีตัวไปหมดเลย” ชิวพูด “ขาขึ้น
ยังพอเห็นกลาง ๆ ตอนนี้มีดีกว่านั้นอีก”
“คงเพราะหมอกควัน” โลัดบอก “ฉันก็รู้สึก
อย่างนั้นเหมือนกัน”
“ไม่ใช่ควันหรอก” ชิวพูด “ฉันแทบมองไม่
เห็นทางข้างหน้าเลย มันขึ้นขึ้นทุกที”
ข้างล่างตรงเชิงเขา ก่อนนี้มีถนนคดเคี้ยวไป

ตามไหล่เขา แต่เดี๋ยวนี้ก็จะเห็นเพียงโขดหินและหลุมลึกในพื้นดินซึ่งเกิดจากน้ำฝนเขาเจนเป็นร่องยาว มีดินไม้ขึ้นปกคลุมหนาแน่น ไม่มีใครใส่ใจว่ามันเป็นถนนมาก่อนต่อไปอีกแล้ว เช่นเดียวกับกับกองทรายที่ขวางอยู่ข้างหน้านั้น ก่อนนี้บริเวณนั้นเป็นแม่น้ำที่มีน้ำไหลเชี่ยวตลอดปี มีปลาและปูชุกชุม มีเรือจากทะเลผ่านเข้ามาถึงหมู่บ้านข้างใน แต่เดี๋ยวนี้ดินทรายจากเหมืองแร่ของบริษัททะเลก็ถูกออกมาทับถมจนน้ำตื้นเขินและแห้งขอด ไม่มีใครพูดถึงเรื่องปูปลาหรือเรือจากทะเลเข้ามาในหมู่บ้านนี้อีกแล้ว

เมื่อถึงกระท่อมขยาหวิน เด็กน้อยวิ่งออกมา ยืนคอยข้างจอมปลวก แกตะโกนถามแม่แกช้าๆ ซากๆ “พ่ออยู่ไหน พ่ออยู่ไหน”

แม่แกไม่ตอบ แกจึงหันไปถามคนอื่น ๆ แต่ไม่มีใครพูดกับแก รอหิมกำลังเหนื่อย เขาเพิ่งปลดคานหามลงจากป่า เมื่อเด็กน้อยเข้ามาเข้าชี้เสียงตั้ง เขาจึงชี้ไปที่กระท่อมและพูดเสียงกระซิบ “อยู่นั่นไง”

เด็กน้อยมองตามไปที่เขาชี้ แล้วหันกลับมา มองหน้าผู้พูด และหันไปมองที่กระท่อมอีก แกตะโกนเสียงดังใส่รอหิม “ไม่ใช่” แกแผดเสียง “ไม่ใช่”

“ใช่” รอหิมกระซิบเสียงตอบ

“ไม่ใช่” เด็กน้อยตอบ แล้วลดเสียงอ่อนลง “พ่อหายไปไหน พ่อหายไปไหนแล้ว”

“ก็อยู่นั่นไงเล่า” รอหิมบอก

“ไม่ใช่”

“ใช่”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่ ไม่ใช่”

เมื่อถึงต้นไทรใกล้ลำธาร เด็กน้อยโผล่ตัวลง จากอกแม่แล้ววิ่งออกไป แกมองดูจนรอบตัวแล้วกลับมาถามคนไหนคนนี้ “พะอยู่ไหน พะอยู่ไหน”

“อยู่นั่นไง” โล้ตพูดแล้วชี้ให้ดูสิ่งที่กำลังอยู่ อยู่บนกองไฟ

ชายคนหนึ่งกำลังหมุ่นไม้เสียบไปมาเพื่อให้ตัวพะที่ย่างถูกความร้อนเท่า ๆ กัน ท้องที่ถูกฝ่าเบ็ดกว้าง ขณะที่เขาคิดว่าถูกขูดออกจนหมด เหลือแต่หนังซึ่งขณะนี้ใหม่ก็เริ่ม ที่ข้างกะทะน้ำเดือดมีเครื่องในและขนขยุกขยิกของพะกองอยู่

เด็กน้อยจึงมองสิ่งที่กำลังย่างอยู่นั้น และหันมาที่โล้ต

“ไหน” แกถาม

“นั่นแหละ”

“นั่นไม่มีตา ไม่มีขน ไม่มีร้อง ไม่กระโดด

ไม่มีพะ”

“นั่นแหละตัวเดียวกันละ”

“ไม่ใช่” แกพูด “พะหายไปแล้ว”

“ไม่หายหรอก ตัวนั้นนั่นแหละ ใช่แล้ว”

“ไม่ใช่”

“ใช่”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่ ไม่ใช่” แกแผดเสียง

ก้อง แต่ไม่มีใครใส่ใจ

เมื่อถึงถนนหลวง ตำรวจอ้วนบอกให้พวกเขาเอาแร่ทั้ง ๕ สูงขึ้นไว้บนรถของตำรวจที่จอดอยู่

“หมู่จะไปส่งพวกเรานะที่ท้ายเหมืองใช่ไหม” ลุงผิวงามเมื่อวางแร่ทั้งหมดไว้บนแล้ว

“ลงไปรอประจำทางก็แล้วกัน รออีกสักพักก็คงจะมาแล้ว” ตำรวจอ้วนพูด “ผมอยากจะไปส่งเหมือนกันแหละ แต่ต้องรีบกลับโรงพัก มีงานอื่นต้องทำอีกมาก”

ตำรวจทั้งสองขึ้นรถ แล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว ทั้งคนอื่น ๆ ให้ยืนอยู่ข้างถนนท่ามกลางกลุ่มหมอกควันและฝุ่นที่ฟุ้งเคลบ บดบังเส้นทางข้างหน้า จมมืดมิด ภายได้แสงแดดที่สาละลงมาอย่างเจิดจ้าของบ่ายวันนั้น ●

เ
จึงมีรูปแ
ซึ่งเป็นดิ
ที่มีเอก
แกตอบนี้
ชีวิตความ
หลงพื้น
สักนี้ น
ร้างบรร
คนคิด
จุ
ความเพลิ
ผู้คอยดู
หญิงจะแ
ร้องที่ไว้
ๆ และ

มันใจ
ในอนาคตที่สดใส
เมื่อใช้บริการ

ธนาคารกรุงเทพ จำกัด
เพื่อลูกค้ามิตรคู่บ้าน